

Cuvânt despre acrivie și iconomie ținut la *Sinaxa inter-ortodoxă de la Negrești Oaș* 19 mai 2018

*Cuvioși părinți aghioriți,
Cinstiți părinți, frați și surori din Serbia, Rusia, Moldova și Grecia și din alte părți
ale Ortodoxiei, prezenți la această sinaxă,
Iubiți părinți și împreună-slujitori – ieromonahi, ierodiaconi preoți de mir și diaconi
din Sinaxa românească, împreună-mărturisitori ai Ortodoxiei noastre străbune,
Cinstiți frați și surori în Domnul,*

HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT !

Am așteptat cu mare bucurie această binecuvântată zi, să ne întâlnim cu toții și să ne rugăm din nou, având în minte și în inimă în tot acest răstimp al așteptării desfășurării acestei Sinaxe Ortodoxe cuvintele Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, ucenicul Iubirii răstignite, care zice: „*nădăjduiesc să vin la voi și să vorbesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.*” (II Ioan 1, 12) Cel care va vorbi astăzi aici prin noi să fie Unul și Același Iisus Hristos, Care să ne unească pe calea asumării Crucii spre Golgota mărturisirii Adevărului și a luptei statornice și până la capăt împotriva panereziei ecumenismului.

Încep acest cuvânt evocând pe Sfântul Sfințit Mucenic Patrachie, episcopul Prusei, a cărui pomenire o săvârșim, Sfânt care atunci când l-a mărturisit pe Hristos fără frică înaintea eparhului Iulius, a spus că „*Domnul Iisus a rânduit două locuri: unul plin de bunătăți, în care se odihnesc dreptii, iar celălalt plin de întuneric și de foc, unde vor fi osândiți păcătoșii după învierea cea din morți.*” Așadar, noi toți, după ce ne vom încheia peregrinarea pe acest pământ, vom merge ori la fericire veșnică, ori la osândă veșnică. Iar ceea ce ni se cere pentru a ne mântui este să trăim în adevăr, mărturisind ortodox și trăind ortodox.

Acum câteva zile părintele Nicolae Manolis afirma că „*acrivia și iconomia sunt două moduri la fel de corecte de păstorie, fiind de ajuns ca ele să fie folosite fără exagerări și micșorări.*” Nădăjduiesc ca acest cuvânt de astăzi să contribuie într-o măsură oarecare la înțelegerea adevăratului raport dintre acrivie și iconomie, dacă el este sau nu de fapt unul de egalitate, de complementaritate, de excludere, de ajutorare sau altfel, însă nu așa cum îl definim noi, ci cum au făcut-o Sfinții Părinți, astfel încât rezultatele practicii și ale învățaturii lor să fie mântuitoare, nu altfel.

Remarc însă, pentru început, că în cuvântarea pr. Nicolae Manolis din Thesalonic din care am extras citatul de mai sus, cuvântare dedicată combaterii așa-ziselor „minciuni” spuse de Gheron Sava Lavriotul la sinaxa ortodoxă de la Barajevo (Serbia), există însă cel puțin o mare minciună, spusă fără sfială, de către părintele Nicolae: că episcopul Artemie de Rașca și Prizen a hirotonit de unul singur „mitropoliți”, astfel mergând spre schismă față de Biserică. Adevărul este însă că Preasfinția Sa a hirotonit în mod canonic horespiscopi, având ca bază Sfintele Canoane, iar ceea ce este elocvent este că pe al doilea horespiscop nu l-a hirotonit împreună cu primul horespiscop (hirotonit anterior), nici pe al treilea împreună cu primii doi horespiscopi, ci de unul singur, astfel neîncălcând cu nimic Sfintele Canoane. Așadar, acuzația de schismă este falsă, iar minciuna pe care ea se bazează este evidentă (cel puțin în practica grecească, episcopii care au eparhii se numesc mitropoliți; împărțirea denumirilor ierarhice nefiind aceeași ca și la noi, românii, însă horespiscopii nu au eparhiile lor, drepturile lor fiind stipulate clar de Sfintele Canoane).

Am spus acestea pentru a putea sublinia acum, din nou pentru cei care spun că prezența noastră în Serbia nu a avut ca sens alipirea de vlădica Artemie, nici „câștigarea” unui episcop pentru cauza noastră, așa cum alții și-au găsit episcopi minciuno-ortodocși, care sunt în comuniune și îi pomenesc pe superiorii lor ierarhici eretici, fiind și ei astfel căzuți în erezie. Noi nu avem nevoie de alți episcopi, noi așteptăm pocăința episcopilor apostatați ecumeniști din cadrul Sinodului Bisericii Ortodoxe Române, iar întreruperea

pomenirii nu am făcut-o pentru a ieși din B.O.R, ci tocmai pentru a rămâne în ea, în adevărul de credință moștenit de la Sfântul Apostol Andrei și de la ucenicii și urmașii lui sfințiți ca ierarhi, preoți și diaconi.

Aș dori, cu îngăduința dvs, să fac o analiză a situației din România în ceea ce privește îngrădirea de erezie, fără a da însă nume, ca nimeni să nu se simtă lezat, dar accentuând că așa cum nu există mai multe religii mântuitoare, așa cum nu există mai multe căi de mântuire decât UNA, Sfânta Ortodoxie, așa cum nu există mai multe Biserici, ci numai una, tot așa nici aplicarea reală și ortodoxă a Canonului 15 al Sinodului I-II Constantinopol nu poate fi decât unică, nu de două sau mai multe feluri.

La noi s-au cristalizat trei moduri de abordare: cel al acriviei patristice, cel al iconomiei fără limite și cel al negării existenței B.O.R. ca instituție divino-umană cu ierarhie sacerdotală cuprinzând episcopi, preoți și diaconi sau, mai bine zis, un al treilea mod de abordare care încearcă redefinirea Bisericii într-un mod cu totul protestant.

Deja au trecut aproape doi ani de la Sinodul tâlhăresc din Creta. În linii mari, am avut de înfruntat multe atitudini mincinoase, multe calomnii, multe răstălmăciri ale învățaturii patristice și prea mult omenesc într-o luptă care ar trebui să fie duhovnicească (nepătimașă) și dumnezeiască. De aceea personal, cu această ocazie, vreau să declar public că am șters cu buretele uitării și al iertării absolut orice s-a abătut asupra mea și sunt gata să continui această luptă având ca singur dușmn – ecumenismul, iar ca unic drum: unitatea. Cu toate acestea țin să subliniez că nu pot accepta anumite lucruri de principiu și voi arăta și de ce (adică anume care sunt consecințele teologice ale unor idei teologice greșite promovate de anumite persoane în cadrul luptei pentru adevărul și pentru slava Ortodoxiei și împotriva panereziei ecumeniste):

1. Nu pot accepta și nu am nici o comuniune liturgică cu cei care dau Sfânta Împărtășanie într-o cutiuță credincioșilor acasă, pentru ca aceștia să se împărtășească singuri. Cei care fac așa – inițiatorii – sunt niște înșelați (cel puțin, ca să nu spun mai mult), iar cei ce le urmează sfaturile și practicile pot ajunge la starea duhovnicească a înșelaților lor povățuitori (așa cum, de altfel, s-a și întâmplat în numeroase rânduri în perioada de la sinodul din Creta până acum).

2. Nu pot accepta și nu am nici o comuniune liturgică cu cei care spun că numai ei mai sunt membri ai Bisericii Ortodoxe Române, că nu mai au nevoie vreodată de sinodalitatea ierarhiei, că urmașii lor vor fi, la nevoie, hirotoniți de îngeri (în chip nevăzut, firește), că nu mai există niciun arhieru ortodox la ora actuală, că ei se supun direct lui Hristos, că ei țin de Sfinții ruși ai ultimelor două veacuri și alte idei ale celor care nu au citit cu atenție operele patristice, nici nu au înțeles cugetul Bisericii exprimat prin Sinoadele Ecumenice, GURA Duhului Sfânt.

3. Nu pot accepta și nu am nici o comuniune liturgică cu cei care spun, asemenea pr. Nicolae Manolis, menționat mai sus, că acrivia și iconomia au aceeași valoare. De ce? Pentru că în problemele de credință **NU EXISTĂ ICONOMIE, DOAR ACRIVIE**. Distincția artificială făcută de acest părinte între *eretic* și *cel care propovăduiește erezii* (sau este părtaș la erezie), scuzându-l sau îndreptățindu-l în vreo oarecare măsură pe cel care *propovăduiește*, dar nu a fost condamnat încă sinodal sau distincția între *eretic* și cel care *are cuget ortodox*, dar pomenește la sfințele slujbe pe eretici, este ca și cum ai spune că un criminal este ucigaș doar de când a fost condamnat de instanță, nu de când a săvârșit crima sa.

Începând cu adepții iconomiei, continuând apoi cei ai „*noii întrupări a BOR-ului*” și încheind cu noi toți, fiecare după măsura de înțelegere pe care o folosește (a sa proprie sau alta) se folosește de citate de la Sfinții Părinți. Cel care dorește să fie următor al Sfinților Părinți, însă, are nevoie să înțeleagă faptul că numai Sfinții Părinți pot înțelege ce au spus alți Sfinți Părinți. Tocmai aceasta este și teologia Sinoadelor Ecumenice, Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin, scrierile Sfântului Fotie cel Mare, contribuția teologică a Sfântului Marcu Eugenicul la păstrarea Ortodoxiei, scrierile Sfântului Grigorie Palama, învățătura Sfântului Teofan Zăvorâtul, a Sfântului Ignatie Briancianinov, a Sfântului Nectarie, a Sfântului Paisie Aghioritul etc: este o sinteză a ceea ce a fost înainte și o recunoaștere oficială a învățaturii generațiilor anterioare, totul în Ortodoxie fiind de fapt lucrarea Unuia și Aceluiași Duh Sfânt, Care descoperă ucenicilor lui Hristos din cadrul Cincizecimii continue peste veacuri, care este Biserica, Adevărul revelat și mântuitor. Așadar, atunci când o învățătură este propovăduită de toate generațiile de Sfinți de la Pogorârea Duhului Sfânt până astăzi, doar atunci se împlinește principiul fundamental al Ortodoxiei, enunțat în secolul al V-lea de Vicentiu de

Lerin, în tratatul său teologic *Commonitorium* (care nu este o simplă culegere de texte sau o prezentare istorică a doctrinei creștine, ci „*un discurs asupra metodologiei*” de care trebuie să se țină cont pentru a se putea face deosebire între doctrina Bisericii de pretutindeni și erezii. Pentru el există două criterii fundamentale pentru descifrarea adevăratei credințe: Scriptura și Tradiția Bisericii de pretutindeni, întrucât Scriptura este adeseori supusă unor interpretări eretice, ea trebuie citită și interpretată în lumina tradiției, păstrându-se doar ceea ce **s-a crezut pretutindeni, întotdeauna și de către toți**.

Așa cum nu oricine spune „*Doamne, Doamne, va intra în împărăția lui Dumnezeu*” (conform Matei 7, 21), tot așa nu oricine pretinde că a înțeles cugetul teologiei ortodoxe patristice, fără să se fi aplecat spre studiu vreme îndelungată, este ortodox. Dogmatica merge pe aceeași linie cu Sfintele Canoane și așa cum respectarea tuturor Canoanelor este obligatorie pentru mântuire, tot așa mărturisirea integrală a credinței, fără nicio comuniune, nici o părtașie la erezii, este fundamentală pentru rămânerea în Ortodoxie.

Refuz total să acord vreun credit oarecare persoanelor care se erijează în formatori de opinie pentru simplul fapt că în Ortodoxie nu există o asemenea categorie, așa cum nu există ceva la mijloc între eretic și ortodox. Aplicând acrivia dogmatică, spunând adevărul răspicat, rupând comuniunea cu ereticii, mulți mireni români au reușit să facă *misiiune*, aducând întreaga lor familie la mărturisirea ortodoxă, fără nicio tulburare, sciziune sau ceartă, ci cu răbdare, rugăciune și perseverență întru mărturisirea cu acrivie a adevărului de credință. În schimb, roadele adepților iconomiei în favoarea ereziei sunt: calomnia, minciuna, falsificarea textelor patristice, neconcordanța între declarații mai vechi și altele recente, promovarea ego-ului și pretenția unei ascultări oarbe și generale din partea celor care nu au un debit verbal și un stil persuasiv atât de exersat. În Ortodoxie nimeni nu vrea și nu trebuie să oblige pe nimeni, însă apele se despart acolo unde facem distincția între două afirmații ale Mântuitorului: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6) și „tatăl minciunii este diavolul.” (Ioan 8, 44)

Linii fundamentale ale învățaturii pe care o propovăduiesc cei pe care îi accept ca pe părinți și frați ortodocși și cu care am comuniune liturgică sunt următoarele:

a) Canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol este obligatoriu pentru mântuire, iar întreruperea pomenirii ierarhilor eretici și a comuniunii cu preoții și mireni ecumeniști este absolut necesară pentru mântuire. Desigur, toate celelalte relații (familiale, de vecinătate, de prietenie, de colaborare profesională etc) pot rămâne în vigoare, însă noi nu ne mai rugăm cu ereticii, indiferent dacă gura lor spune că au cuget ortodox, însă lașitatea asumării prigoanei pentru numele lui Hristos este mai clară ca lumina soarelui;

b) schimbarea calendarului nu se poate face în mod unilateral, ci după sfătuire și consens general, tocmai pentru faptul că un bine care nu este făcut bine și la vreme convenită nu este bine deloc. Dovada în acest sens este că cei care au intrat în lupta cu ecumenismul, dar apoi au ținut ambele calendare simultan (cel vechi și cel nou) sau au trecut pe calendarul vechi, astăzi și aici au anunțat că la începutul acestei sinaxe nu se vor ruga cu noi, deci ne consideră ori *părtași la erezii* ori *eretici*. Noi însă îi considerăm frații noștri aflați pe buza prăpastiei de a cădea în schismă, autodefinindu-se „*singurii membri ai B.O.R.*”;

c) repet, sunt alături de toți cei ce respectă în mod patristic Taina Spovedaniei, a Sfintei Împărtășanii și a Preoției, necăzând în aberațiile de ordin liturgic menționate mai sus, căci preoția nu este nici guruism, nici realitate virtuală, nici conexiune skype sau whatsapp pentru iertarea păcatelor, ci este foc dumnezeiesc cu care nu este de glumit;

d) consider ideea părtașiei la erezii, precum și cea a existenței a trei stări (ortodox, semi-eretic sau semi-ortodox și eretic) ca fiind un derapaj fatal de la învățătura ortodoxă, roadele unei iconomii fără limite fiind zero (mai rău, se mutilează mărturisirea ortodoxă și este înlocuită cu calomnia și fariseismul);

e) Hristos știe câți arhierii ortodocși mai sunt în lume și cu siguranță Același Hristos îi va ajuta pe absolut toți ortodocșii care vor mântuire să rămână în comuniune cu aceștia, desigur fiecare rămânând fiu al Bisericii locale din care face în mod natural acum parte;

f) nu suntem în căutare de alianțe, nu vrem să înființăm grupări, acceptăm prigoana dezlănțuită asupra noastră și ne rugăm lui Hristos să ne întărească până la sfârșit, să nu ne abatem de la adevărul revelat de El, prin Duhul Sfânt, în sânul Bisericii Celei Una, Sfânta Ortodoxie.

Argumentele pe larg ale celor spuse mai sus vor fi prezentate odată cu apariția, peste câteva luni, a lucrării despre *Erezie – Taine valide și invalide – mărturisire de credință*, bazată pe Actele oficiale, însoțite de

toată corespondența vremii dintre Sfinții Părinți, întruniți la cele nouă Sinoade Ecumenice ale Bisericii. Acum aş vrea să dau citire răspunsului la patru întrebări pe care i le-am adresat în scris lui Gheron Sava Lavriotul în urmă cu câteva zile și prin răspunsurile lui ne oferă nouă tuturor multe lămuriri necesare nouă astăzi:

1. Ecumeniștii se împărtășesc spre osândă cu Trupul și cu Sângele Domnului Iisus Hristos sau nu mai au deloc Taine, adică ei mănâncă doar pâine și vin la Sfânta Liturghie?

Răspuns: Ereticii ecumeniști se împărtășesc în prezent spre osândă cu Trupul și cu Sângele lui Hristos din următoarele motive:

a) Mențiunea din Canonul 15: „*Căci ei nu au osândit pe episcopi, ci pe pseudo-episcopi și pe pseudo-învățători*” înseamnă că în calitate de ortodocși suntem datori să întrerupem comuniunea cu pseudo-episcopii ca să nu fim înșelați și noi; această îngrădire de *cel care se numește episcop* o facem înainte de cercetarea sinodală, adică înainte ca organul ecleziastic competent să ia o hotărâre. Așadar, se înțelege că această condamnare și caterisire din demnitatea clericală nu o face întreruperea pomenirii sau stabilirea de către noi că episcopul este eretic, ci tribunalul ecleziastic competent, care este sinodul. Până atunci Tainele se săvârșesc (există), însă ele nu numai că nu le sunt de folos episcopilor și preoților și credincioșiloreretici, ci ei se întinează din pricina cugetului lor, din cauza păcatului de moarte ale ereziei și a faptului să ser apropie cu nevrednicie de Sfintele Taine, neavând credința cea dreaptă. De exemplu: un papistaș se apropie de Sfântul Potir și se împărtășește cu Hristos, însă din pricina ereziei lui și a faptului că este nebotezat, el nu va fi luminat, nu va primi har, ci va fi ars de energia cea arzătoare a harului dumnezeiesc, după cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul;¹

b) Cel care susține că ecumeniștii nu mai au Taine, acesta în esența anulează instituția sinodalității, așa cum fac ereticii papistași, care îl au pe papa și acesta hotărăște și cateriosește și hirotonește; aceștia anulează Sinodul, luând ei rolul nu al unui episcop, ci al totalității episcopilor, hotărând cine are și cine nu are har. Dacă acest lucru ar fi valabil, atunci nu ar mai fi fost nevoie să aibă loc Sinoadele Ecumenice și să condamne și să îi caterisească pe eretici, pentru că în momentul în care aceștia își propovăduiau prima dată erezia, erau deja caterisiți. Acest lucru însă este absurd, pentru că harul preoției se pierde numai prin caterisire;

c) Sfinții Părinți au hotărât că Sinodul nu este un organ pedepsitor, ci unul înțeleptitor, de cumițire și pedagogic, pentru ca să se demonstreze greșeala fraților noștri înșelați, mai ales că ereticii provin din sânul Bisericii și sunt membri ai ei, care au fost înșelați (s-au rățăcit). Dacă reușeau să îi convingă referitor la erezia lor, îi câștigau (pentru adevăr) și nu îi cateriseau, după ce îi convinșeau că au greșit și ei acceptau acest lucru, așa cum s-a întâmplat în împrejurarea în care episcopul Rufianos l-a întrebat pe Sfântul Athanasie cel Mare² referitor la preoții care erau în comuniune cu eretici dar nu cu voie, ci fiind obligați și triști pentru aceasta, iar aceasta i-a răspuns că aceștia au fost iertați după cde s-au lepădat de eretici și au continuat să slujească, precum făceau și înainte. Dacă erau caterisiți în mod automat, atunci ar fi trebuit să fie rehirotoniți devreme ce pierduseră harul preoției;

d) Sfinții Părinți vorbesc foarte clar despre eretici condamnați și de eretici necondamnați. Și din acest motiv Canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol poruncește credincioșilor ca înainte de a avea loc sinodul și a fi judecat pseudo-episcopul eretic să întrerupem pomenirea lui, din cauză că acesta este deja eretic în lucrare și nu în potență;

e) Dacă ar exista o pierdere automată a harului de către fiecare episcop care a propovăduit o erezie, atunci în mod automat harul dumnezeiesc ar fi fost pierdut de toți cei care erau în comuniune cu el. Aceasta ar însemna că ortodocșii nu mai trebuia să lupte împotriva ereziei, ci să găsească alți ierarhi și să rezidească Biserica Ortodoxă! Vom oferi un exemplu spre o mai bună înțelegere a celor spuse. Arhiepiscopul Longhin propovăduiește că în Biserica Ortodoxă Română nu mai există har și nu mai există ierarhie, din cauza ereziei ecumenismului. Așadar, potrivit cuvintelor lui, ar trebui să găsim ierarhi ortodocși sau să mergem în diaspora rusă și să fie hirotonit un nou patriarh al României, precum și episcopi și preoți, căci nu mai există ierarhie. Când s-a mai întâmplat aceasta în Biserică? Niciodată! Cei care au făcut aceasta și nu au

¹ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Capitole teologice și antieretice*, Suta a 4, 20 ș.u.

² Sfântul Athanasie cel Mare, *A doua epistolă către episcopul Rufian*.

urmat drumul îngrădirii și al luptei pentru eliberarea Bisericii de erezie au fost așa-numiți zeloți sau stiliști, cu care cu toate că nu avem nicio diferență în dogmă, însă datorită faptului că susțin că Tainele sunt invalide, și-au hirotonit propria lor ierarhie, iar ca rezultat între noi și ei există schismă până în zilele noastre;

f) Ce înseamnă *întinare prin Taine*? Se întinează Hristos? Se întinează Sfânta Împărtășanie? Hristos nu ne întinează și nu Se întinează. Când noi ne împărtășim cu nevrednicie, fie din pricina păcatelor noastre, fie din pricina ereziei în care credem, atunci ne împărtășim spre osândă și ne întinăm. Din acest motiv Sfântul Apostol Pavel spune: „Astfel, oricine va mânca pâinea sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi față de trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din Pâine și să bea din Pahar. Căci cel ce bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului. De aceea sunt mulți dintre voi neputincioși și bolnavi și mulți au murit.”³

2. Acela dintre noi, cei îngrădiți de erezie, care trece la vechiul calendar are dreptul să întrerupă comuniunea bisericească cu cei de pe calendarul nou sau așa face schismă?

Răspuns: Problema calendarului este una care ar trebui să fi fost discutată și soluționată cu mulți ani în urmă de către un sinod ortodox, pentru că ea îi dezbină pe ortodocși. Cu cei de pe vechiul calendar (nu se referă la stiliști, ci la cei care au rămas pe calendarul vechi, patristic, iulian) noi nu avem în esență nici o diferență dogmatică. Dacă ei ar fi schimbat pascalia (data Paștilor) atunci nu am fi putut să mai avem nici o comuniune cu ei.

Este un subiect spre soluționare de către un sinod ortodox, însă **cel care trece la calendarul iulian nu trebuie să întrerupă legăturile cu ortodocșii antiecumeniști și cu cei care nu acceptă sinodul tâlhăresc din Creta**, pentru că trebuie împreună să înfruntăm erezia și să provocăm convocarea unui sinod care să readucă și vechiul calendar în toată Biserică și acest lucru să nu ne mai dezbine. De altfel, noi toți suntem botezați pe noul calendar, însă nu ne repetăm botezul, ca și cum ar fi invalid.

3. Este îngăduit ca credincioșii să se împărtășească singuri cu Preacuratele Taine, fără preot, dintr-o cană în care preotul le-a lăsat acasă la ei?

Răspuns: În niciun caz. Acest lucru se poate face când este vreme de prigoană cumplită și nu mai avem deloc preoți și din acest motiv, când are loc Sfânta Liturghie, în anumite condiții și nu de către toți, poate să se facă așa, însă acest lucru nu este valabil acum nici în cazul grecilor îngrădiți de erezie, nici în cazul celor români.

4. Care e perspectiva luptei noastre cu panerezia ecumenistă și care credeți că vor fi pașii următori?

Răspuns: Consider că aceasta este cea mai bun și mai necesară întrebare. Creștinii ortodocși, urmând Sfinților Părinți, nu putem să trasăm propria noastră linie, ci să urmăm numai ceea ce am primit de la Sfinți. Așadar, conform practicii Sfinților, întrerupem comuniunea cu cei care propovăduiesc erezia (și care acum au ratificat-o și sinodal) și nu avem nicio comuniune și legătură cu ei.

În același timp ne străduim să trezim clerul și poporul, să înțeleagă ce înseamnă erezie, ce este ecumenismul, ce este viața duhovnicească și că suntem trecători pe acest pământ și vom da seama de faptele noastre și mai ales dacă ne-am păstrat credința așa cum am primit-o de la Sfinții Părinți și de la Sfinții Mucenici. De acum înainte nu putem să stabilim care va fi desfășurarea luptei, însă avem încredere în Hristos ca el va da soluția și nu noi. Nu noi suntem cei care salvăm Biserica, ci Hristos. În El este toată nădejdea noastră.

Cinstiți participanți la această Sinaxă Ortodoxă,

Măine îi prăznuim pe Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic. Atunci discuțiile au fost, vreme de câteva luni (20 mai – 25 august 325), pentru a se găsi, cu acrivie maximă, formula teologică potrivită, conformă cu revelația Sfintei Scripturi, pentru a arăta raportul dintre Tatăl și Fiul. De asemenea, la Sinodul de la Ferrara-Florența, la toate argumentele – unele chiar chipurile patristice – pe care le aduceau papistașii în favoarea

³ I Corinteni 11, 27-30.

ereziilor lor, Sfântul Marcu Eugenicul și delegația ortodoxă prezentă cerea, la nevoie, răgaz, să cerceteze cu atenție scrierile Sfinților Părinți, iar după aceea demonstau că: argumentele erau false, textele aduse de eretici erau măsluite, dovezile biblice și patristice aduse împotriva ereziilor latini erau incontestabile etc.

Așadar, suntem deschiși la dialog între noi, suntem deschiși la dialog, dar nu comuniune de rugăciune cu ecumeniștii și cu așa-zii anti-ecumeniști, care însă îi pomenesc pe eretici, suntem dornici să învățăm de la frații noștri din alte țări ortodoxe cât mai multe din experiența lor, din reușitele și poate eșecurile lor, căci un vechi proverb românesc spune: „*omul înțelept învață din greșelile celorlalți, omul deștept învață din greșelile lui, iar cel lipsit de minte nu trage învățăminte niciodată.*”

Cred că frățietatea, sfătuirea, ocolirea ispitei existenței unui lider (căci Îl avem pe Hristos, nu avem nevoie de absolut niciun *vicarius Hristi*, cum se autointitulează și papa), rugăciunea, susținerea reciprocă, recunoașterea propriilor greșeli sunt elemente fundamentale pentru ca să putem fi mai uniți, având ca scut pe Hristos, iar ca scop dobândirea mântuirii în Hristos.

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

**Negrești Oaș,
19 mai 2018**

pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu